o opravných prostředcích správné poučení obsahujícího II. stupňového rozsudku.«

Stížnost do rozhodnutí toho k nss-u namítá, že rozhodnutím župan-ského úřadu byla trestní věc, o niž jde, vyřešena konečně, poněvadž slova »s konečnou platností« v 3tím odstavci § 9 uv. nařízení neponechávají pochybnosti o tom, že se vztahují jak k osvobozujícím tak k odsuzujícím rozsudkům.

Podle toho je na sporu toliko výklad ustanovení 3. odstavce § 9 nař. z 9. ledna 1920 č. 61 Sb. Ustanovení to zní: »proti uložení trestu přípustna jest stížnost k pol. úřadu druhé stolice do 14 dnů ode dne doručení nálezu o trestu. Úřad ten rozhoduje o stížnosti s konečnou platností.«

Uložiti trest lze jedině, byl-li kdo uznán vinným přestupkem, na nějž zákon trest ukládá. Jsou tedy podstatnými součástkami trestního rozsudku jednak výrok o vině, jednak výrok o trestu. Hledí-li se s tohoto hlediska k uvedenému ustanovení, nelze prvou větu 3. odstavce cit. § vykládati jinak, než že přípustna je stížnost k pol. úřadu druhé stolice do odsuzujícího rozsudku prvé stolice. Pak nelze však ani druhé větě odstavce toho rozuměti jinak, než že je konečný každý výrok, jímž pol. úřad druhé stolice přezkoumal odsuzující rozsudek I. stolice, ať již tímto výrokem II. stolice byl odsuzující výrok nižší stolice potvrzen nebo změněn tím, že byl obviněný obžaloby zproštěn.

Je tedy názor, vyslovený v nař. rozhodnutí, že se ustanovení 3. odstavce § 9. uv. nař. nevztahuje k případům, v nichž úřad II. stolice vynesl osvobozující rozsudek, zřejmě nesprávný.

Na tom nemění ničeho, že § 177 nař. býv. uh. ministra vnitra č. 65.000 z r. 1909 připouští apelaci až k třetí stolici, poněvadž postup instanční v trestních věcech, vztahujících se k soupisu zabraného majetku, byl upraven novější normou, t. j. právě vl. nařízením č. 61/20 a nepřicházejí proto ustanovení onoho nařízení býv. uh. min. vnitra v těchto věcech vůbec v úvahu. (Srovnej nález Boh. 3330 adm.).

Slušelo tedy nař. rozhodnutí pro mylný právní názor zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 5363.

Administrativní řízení. — Řízení před nss-em. — (Slovensko): I. Omezení instančního postupu ve smyslu §§ 2 a 3 zák. čl. XX : 1901 neplatí vzhledem k § 12 téhož zák. článku za platnosti zákona o nss č. 3/1918 na případy, v nichž je přípustna stížnost na nss. — II. Ve věcech postrku končí proto instanční postup teprve u min. vnitra.

(Nález ze dne 9. února 1926 č. 2415).

Prejudikatura: Boh. 3261 adm.

Věc: Ondřej P. v H. proti župnímu úřadu v Nitře stran postrku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Výměrem okr. úřadu v Prievidzi z 26. srpna 1924 byl st-l na vždy vypovězen z okresu prievidzského a ve smyslu § 2 šupasné úpravy č. 9389/85 nařízen postrk jeho do domovské obce P. Župní úřad v Nitře rozhodnutím z 27. září 1924 odvolání zamítl a připojil poučení, že není z rozhodnutí toho odvolání podle § 2 zák. čl. XX/1901.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

V daném případě jde o věc postrku. Podle § 12 úpravy postrku (příloha k nař. býv. uh. min. vnitra č. 9389 z r. 1885 — R. T. z r. 1885 č. 22) jest ve věcech postrkových úřadem I. stolice v malých a velkých obcích služný, v městech s právem municipálním a v městech s reg. magistrátem policejní kapitán nebo člen magistrátu, pověřený věcmi policejními, úřadem II. stolice v komitátech podžupan, v uvedených městech magistrát a konečně úřadem III. stolice ve všech případech ministr vnitra. Byl tedy úpravou postrku přijat systém tří řádných stolic. Se zřetelem k tomu, že věci tohoto druhu nebyly přikázány podle zák. článku XXVI : 1896 k pravomoci ss-u, nastala v uvedeném práv. stavu zák. článkem XX : 1901 změna v ten způsob, že podle § 2 tohoto zákona ze dvou souhlasných výroků nižších stolic nepřipouštělo se další odvolání, nýbrž pouze revisní žádost podle § 3 téhož zák. článku za podmínek a v rozsahu tam uvedeném. Poněvadž však toto omezení instančního postupu týkalo se věcí těch podle § 12 lit. c) pouze proto, že nenáležely v obor působnosti ss-u, kdežto ve věcech, v nichž se připouštěla stížnost k soudu tomu, zákon ten v dosavadním instančním postupu změny nezamýšlel, není pochyby o tom, že všeobecný předpis § 2 a 3 zák. článku XX : 1901 pozbyl — ovšem s výhradou případných specielních ustanovení — své účinnosti stran věcí těch, jakmile příslušnost ss-u byla na věc rozšířena. Změna taková nastala zákonem z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb., jímž byl zřízen pro celou oblast Čsl. republiky nss, jehož obor působnosti neopírá se po způsobu zák. článku XXVI : 1896 o individuální přikázání té které věci soudu tomu, nýbrž je kompetence tohoto nss-u založena, jakmile jde o tvrzené porušení subj. práv rozhodnutím nebo opatřením správního úřadu (§ 2 zák. o ss). Se zřetelem k této normě je patrno, že také proti výrokům úřadů, pověřených úpravou č. 9389 z r. 1885 výkonem pravomoci ve věcech postrku, je nadále připuštěna stížnost k nss-u, jakmile je splněna ona podmínka pro jeho zakročení, totiž tvrzený zásah do subj. práv. Pak přestala však důsledně podle § 12 zák. čl. XX : 1901 účinnost předpisů tohoto zákona, vztahujících se pouze k věcem ss-u nepřikázaným a oživlo — když poměru tomu se nedostalo jiné zákonné úpravy — opět ustanovení § 12 »úpravy postrku« o pravidelném postupu třemi stolicemi a příslušelo tudíž st-li právo odvolati se z výroku II. stolice k instanci třetí.

Jak z vylíčeného děje patrno, poučil v tomto případě úřad II. stolice st-le, že ve smyslu § 2 zák. čl. XX : 1901 není z výroku jeho dalšího odvolání, následkem čehož se st-l obrátil se stížností přímo na nss. V tomto nesprávném poučení slušelo shledati podstatnou vadu řízení.

Č. 5364.

Učitelstvo: I. * Disciplinární řízení proti učiteli národní školy v Čechách je ukončeno teprve doručením konečného disc. nálezu; týmž okamžikem pomíjí suspense.